

byl skutečně provedenými opravami během roku 1924 vyčerpán, stejně jak to soud zjišťuje pro léta 1921 a 1922. Vytýká-li stížnost v těchto směrech rozsudku neúplnost podle čís. 5 Šu 281 tr. ř., dlužno jí dáti za pravdu. V této souvislosti budiž podotknuto, že formální nedostatek rozsudku vytknutý shora v odst. b) činí zmatečným odsuzující výrok ve směru Šu 8 lich. zák. (pokud jde o nájemné), stejně jako ve směru článku I. čís. 1 odst. b) nov. k lich. zák. (jde o majetkový prospěch), poněvadž teprve po zjištění, kolik připadá z nedovoleně přijatých 845 Kč 68 h ještě na činži, bude lze posouditi, přijal-li obžalovaný jako pronajímatel z titulu nájemného vskutku peněz z ř e j m ě p ř e m r š t ě n ý čili nic.

3. Námitka zmateční stížnosti, že obžalovaný neměl býti odsouzen pro přestupek podle článku I. čís. 1 odst. b) nov. k lich. zák. také proto, že nelze ho pokládati za pronajímatele bytu ve smyslu tohoto zákona, poněvadž není majitelem domu, jest lichá, poněvadž zákon pokládá za pronajímatele každého, kdo ujednává smlouvu s nájemníkem ať vlastním, ať cizím jménem a dává slibovati nebo poskytovat majetkový prospěch sobě nebo jinému.

Čís. 2301.

Trestný čin podle Šu 201 c) tr. zák. (zatajení nálezu) jest dokonán teprve úmyslným ukrytím a zatajením věci (použitím peněz omylem došlých).

Všeobecné zákonné znaky podvodu »Istivé jednání« a »uvedení v omyl« jsou v Šu 201 c) tr. zák. nahrazeny zvláštními (ukrývání, převlastnění si).

(Rozh. ze dne 1. března 1926, Zm I 696/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 3. června 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 201 c), 203 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost rozsudku nejasnost, kterou spatřuje v tom, že prý se nevyslovuje dosti zřetelně, zda shledává u obžalovaných trestný úmysl již »v době jednání«, či zda vychází z předpokladu, že je tu jen dolus superveniens, jak by se prý mohlo zdáti z odůvodnění rozsudku, »že si obžalovaní museli uvědomiti bezprávnost svého jednání po vzájemném rozhovoru a že trestný úmysl u obžalované Ady H-ové vznikl snad teprve po přijetí peněz. Avšak výtka jest lichá, poněvadž rozsudek jasně vyslovuje, že obžalovaná Ada H-ová si byla vědoma, že přijímá od listonoše cizí peníze, které ani jí ani jejímu muži nepatří, pravděpodobně již v okamžiku, kdy jí listonoš omylem peníze doručil, zcela jistě však si toho musela býti

vědoma podle přesvědčení soudu, když o věci promluvila se svým manželem. Poněvadž trestný čin zatajení nálezu podle §u 201 c) tr. zák. jest dokonán teprve úmyslným ukrytím a zatajením věci omylem došlé, což se stalo podle rozsudečného zjištění teprve později, když manželé H-ovi použili peněz omylem jim došlých pro sebe, vědouce již, že jsou to peníze cizí, nemůže býti řeči o tom (a také odůvodnění rozsudku nepřipouští v té věci žádné pochybnosti), že soud se spokojuje s pouhým dolus superveniens. Nutno připomenouti, že objektivní náležitost skutkové podstaty (věc omylem došlá) byla tu splněna časově nejdříve, vědomí obžalovaných o tom následovalo, a vlastní trestná činnost, t. j. zatajení a přivlastnění si věci k nim přistoupilo a tím teprve byla naplněna skutková podstata deliktu, tedy nesporně v době, kdy veškeré náležitosti její ve směru objektivním i subjektivním již byly dány.

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že soud nezjišťuje, že obžalovaní se dopustili jednání, v němž by bylo lze spatřovati ukrývání; poněvadž k naplnění skutkové podstaty deliktu podle §u 201 c) tr. zák. jest třeba ukrývání i přivlastnění si věci omylem došlé, nestačí prý k odsuzujícímu výroku, když soud zjišťuje pouze činnost, odpovídající přivlastnění si takové věci. Avšak zmateční stížnost přehlíží, že přivlastnění si může býti zároveň ukrytím a jest jím zejména v případech, jako je projednáváný, kde se cizí peníze omylem došlé spotřebováním nejen ukrývají, nýbrž i odstraňují a tím se oprávněnému jejich vlastníku znovunabytí věci nejen ztěžuje, nýbrž přímo nemožným činí, v čemž právě spočívá podstata ukrývání. Pokud zmateční stížnost s hlediska téhož hmotněprávního zmatku dovozuje, že při správném hodnocení průvodních výsledků bylo by lze obžalovaným přičísti nejvýše nedbalost, nikoliv trestný úmysl v §u 201 c) tr. zák. požadovaný a dále, že obžalovaní nevyvinuli žádné kladné trestné činnosti, která by naplňovala skutkovou podstatu podvodu, poněvadž prý omylu listonoše H-e ani nevyvolali, ani ho v něm neutvrdili a za pouhé mlčení a nevysvětlení omylu nemohou prý býti činěni zodpovědnými, neprovádí uplatňovaného zmatku čís. 9 a) podle zákona, nedbajíc skutkových zjištění napadeného rozsudku, který ve směru objektivním i subjektivním obsahuje vše, čeho třeba ke skutkové podstatě zločinu podle §u 201 c) tr. zák., jak bylo uvedeno. Zmateční stížnost přehlíží, že obžalovaní nebyli uznáni vinnými vedle zločinu podle §u 201 c) tr. zák. také zločinem obecného podvodu podle §§u 197, 200 tr. zák. a že tedy není třeba uvažovati o tom, zda jsou dány předpoklady pro skutkovou podstatu také v tomto směru. Stěžovatelé jsou na omylu, majíce za to, že pro skutkovou podstatu zločinu podle §u 201 c) tr. zák. jest nutno zjištění na straně obžalovaných listivé jednání a uvedení v omyl; ve skutečnosti jsou oba tyto všeobecné pojmové znaky nahrazeny v §u 201 c) tr. zák. momenty zvláštními, úmyslným ukrýváním a přivlastněním si věci nalezené neb omylem došlé (pro něž rozsudek zjišťuje veškeré předpoklady formálně bezvadně), takže nezáleží na tom, že obžalovaní ku své trestné činnosti využili omylu listonošova, by poškodili jeho, po případě erár. Poněvadž tato okolnost (využití omylu) není podstatnou pro zločin podle §u 201 c) tr. zák., netřeba se zabývatí výtkou

zmateční stížnosti, uplatňovanou s hlediska čís. 5 Šu 281 tr. ř., že prý soud neodůvodňuje svého výroku v tomto směru, poněvadž jej uvádí jen mimochodem a nadbytečně ke konci svých rozsudečných důvodů.

Čís. 2302.

Rozhodnutí o zmateční stížnosti podle Šu 1 zák. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 nepřísluší samosoudci.

(Rozh. ze dne 2. března 1926, Zm I 77/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhoduje v neveřejném zasedání o stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 15. ledna 1926, jímž byla stěžovatelova zmateční stížnost do téhož rozsudku odmítnuta, usnesl se upozorniti presidium krajského soudu v Chebu, že usnesení, jímž byla zavržena opovězená zmateční stížnost obžalovaného, bylo učiněno samosoudcem, ač přísluší podle Šu 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 soudu sborovému. Na tomto předpisu nebylo ničeho změněno ustanovením Šu 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., kde se pouze praví: »Trestný čin . . . budiž přikázán k rozsouzení jedinému členu . . .«. Podle Šu 7 tohoto zákona projedná samosoudce věc . . . atd., aniž se však praví, že by byl povolán i k rozhodnutí o zmateční stížnosti po rozumu Šu 1 novely k trestnímu řádu čís. 3 ř. zák. z roku 1878.

Čís. 2303.

Pod pojem »svědectví« (§ 199 a) tr. zák.) nelze podřaditi projevy, jejichž smysl a dosah vyčerpává se v hodnotění právního neb jinakého významu určitých skutečností, obzvláště jsou-li svědkem připojeny k pravdivému vylíčení určitých skutečností a pokud nejde o vědomě nesprávný projev úsudku (subjektivního názoru) svědka, nebo o vědomě nesprávný posudek znaleců.

(Rozh. ze dne 2. března 1926, Zm II 47/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 7. prosince 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) a 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Předmětem odsuzujícího výroku jest svědecká výpověď stěžovatelky toliko v oné části, v níž stěžovatelka po předložení účtu příl. B. seznala, že účtu a písma nezná a že účet není psán ani jejím manželem, ani